

SUPLEMENTO AO NÚM. CCXXII DE
A NOSA TERRA

Homenaxe da Irmandade da Fala
MARZAL 1926

CURROS

Cayéu na man dos anxes, certo día,
A VIRXE DO CRISTAL,
a lenda meiga, fror de poesía,
d-uns amores fanal,
Os seus cantos ô ler - como ferido
que Ielo, sin sentido,
do sono doente d-unha frebe esperta - ,
o coro anxelical
quedóu co-a boca aberta.

Pasmados do linguaxe feitiçeiro
d-aquel cantor subrimz que os namora,
acordaron de cote no rueiro
ir a falar do caso milagreiro
xunto a Nosa Señora.

N-un soilo vô, hastra seus pés chegaron,
 bicáronlle o mantelo,
 poñendo as mans en crus as áas pecharon,
 e no idioma do amor, tenro e sinxelo,
 diánte da Santa Virxe eisi rezaron:
 - *N-un currecho da terra, aló en Galicia,
 hay un cantor dos bôs;
 tan dóce é seu sentir, tanto acaricia
 o eco da sua vós,
 que, decilo, Señora, é de xusticia...
 faino millor que nós!
 Non achóu nos seus eidos nin amores
 nin boa voluntá,
 y-unque en estrana terra lle dan frores
 morre de soedá...
 si queres ter mayestro de cantores
 traino pra xunta nós, traino pra acá! * -

Y-a Nai de Dios surrindo agarimosa,
 mentras o céo enteiro se arremuiña,
 dixo co-a vós con que falou a Rosa
 do val de Vilanova *na Pedriña*:
 - *Ben sei de quen falades. Ledas horas
 daranos seu cantar de encantos cheo.
 Ide a buscalo. Cúmprase o deseo.* -

.....
 ¡Y-ó autor das triadas fungadoras,
 - queiras ou non -, metérono no ceo!